

ELŐHANG
ÁRCSIBÁLD

Hókusz-pókusz, abradabra, csiribiribá, huss!
Egy rozoga várban lakott Árcsibáld, a mágus.
Dimbedombon állt a vára, alatta a falu:
kontyos nénik, tyúk, ló, kutya, kot-kot, nyiha, vau.

Am Árcsibáld lustálkodott, unatkozott nagyon.
Sok idejét, tudjátok-e, hogy ütötte agyon?
Mondom rögtön, krucifix, és szóra szó rakódik:
hát bűbájjal ijesztgette a környék lakóit!

*Árcsibáld, ó, Árcsibáld
csámpa rókát rágicsált,
kotyvalékot kortyintott,
és evett rá száz csigát.*

Rémüldöztek a faluban (ó, jaj, kot-kot, nyiha, vuff),
sőt, a szomszéd kastélyban is... egy bizonyos Banyaguff.
Árcsibáld meg ugrándozott, így, hogy: lalá, lalá,
imádta, ha borsot törhet mások orra alá.

Volt ehhez sok tuti cucca, köpönyeg és süveg,
gyűrű, pálca, kristálygömb és varázslöttös üveg,
bálnafülzsír meg sárkányfog, de egy egész halom,
s ezen kívül négy állata, őket bemutatom.

Az első? Folyton rohangált. Nünü volt ő, a pók.
A második? Egy denevér, az ábrándos Habók.
A harmadik Lulla volt, egy kígyó (de igazi!).
Az utolsó meg egy patkány, úgy hívták, hogy Zazi.

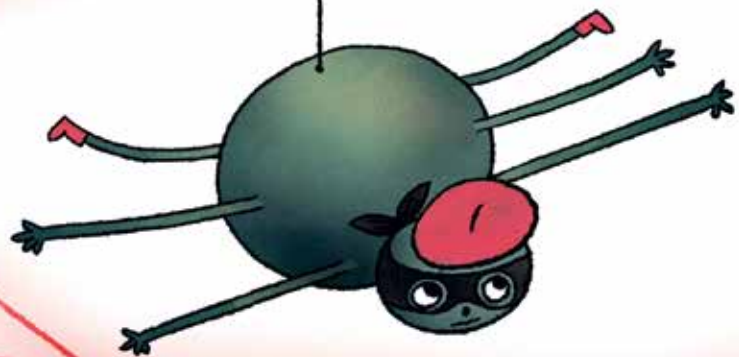

Árcsibáld csak gonoszkodott, éjre éj, napra nap,
tréfát űzött, és gúnyt csinált, prittyprutty és abradab,
s ugráltatta mindig Lullát, Zazit, Habókot, Nünüt,
hisz a bosszantásban nekik kellett segíteniük.

S ha nem tették azt vagy ezt meg?
Már a haját tépte attól!
És ha netán ellenkeztek?
Vonakodtak? Na, hát akkor...

*Árcsibáld, ó, Árcsibáld
nagy patáliát csinált,
csapkodott s rikácsolt sok
csiribút és csiribát.*

Nününek például egyszer, tőlük pár háznyra, a polgármester nénihez be kellett másznia, hogy éjjel jól megijessze, sikítást fakasszon... s erre mit tett a tök laza polgármesterasszony? Nyakon csípte Nünüt, és kipöccintette: „Pföj, de randa pók vagy! Kifelé innen, te!”

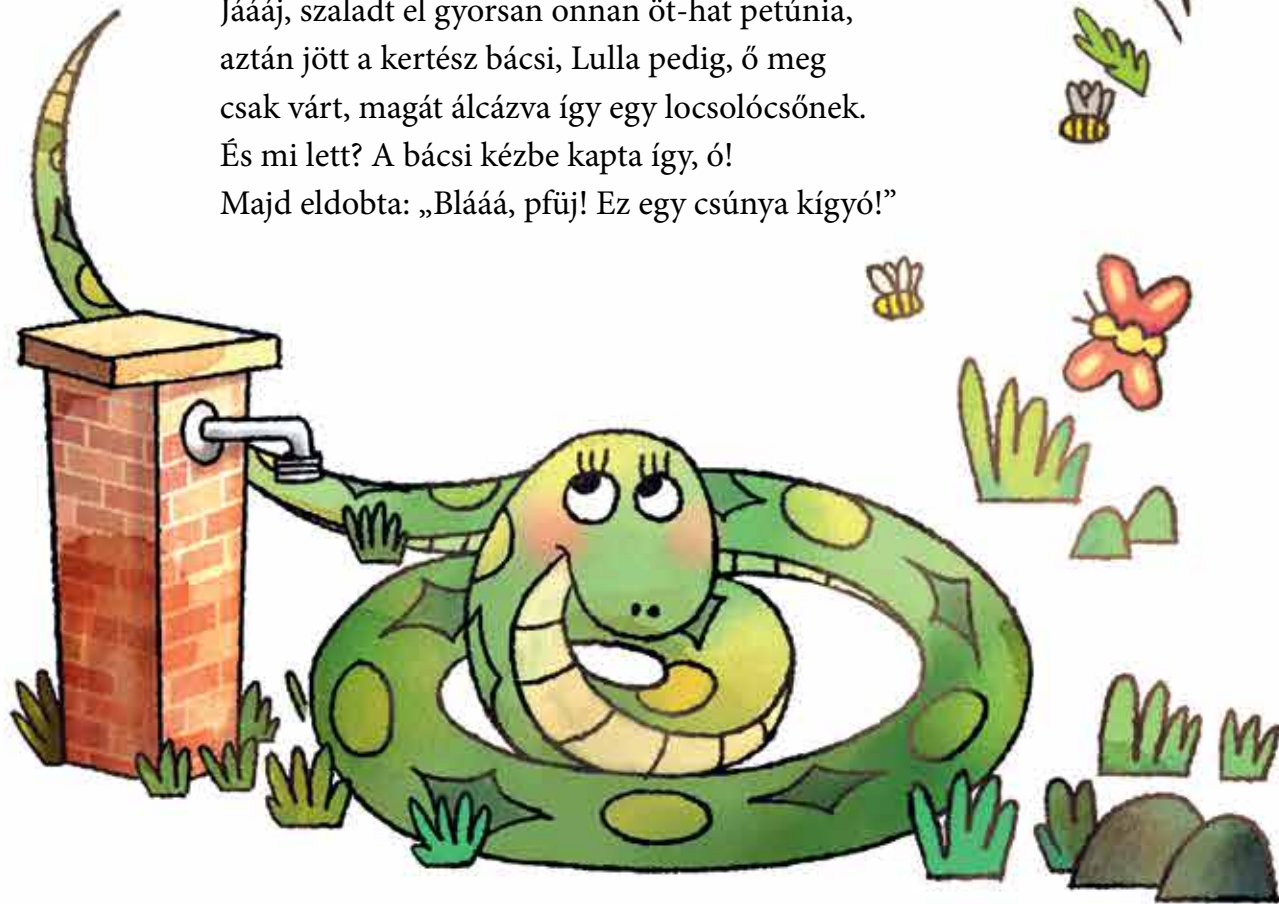

Habóknak meg (bár nem érzett hozzá csöpp kedvet se) rémisztgetni kellett, hí-hú, viccesen verdesve. De szegény még meg se nyikkant, hogy „Kukucs! Ki vagyok?”, máris kapott valakitől egy taslit (egy nagyot). Nyiklett-nyaklott, aztán nyekkenve földet ért, míg azt hallotta, hogy: „Pfuj! Undi bőregér!”

Lullának meg? Egy szép kertbe kellett bekúsznia...
Jáááj, szaladt el gyorsan onnan öt-hat petúnia,
aztán jött a kertész bácsi, Lulla pedig, ő meg
csak várt, magát álcázva így egy locsolócsőnek.
És mi lett? A bácsi kézbe kapta így, ó!
Majd eldobta: „Blááá, pfúj! Ez egy csúnya kígyó!”

És Zazit a mágus mire vette rá? Őt mire?
Hát, a sulis menzájára kellett beszkönie,
hogy ott gusnyán kicserélje trutymóval a müzlit
(friss gilisztanyálkával, mi förtelmesen bűzlik...).
De – meglátták! Inalt épp az utcapadkán,
s megdobálták kővel: „Pfej, te rusnya patkány!”

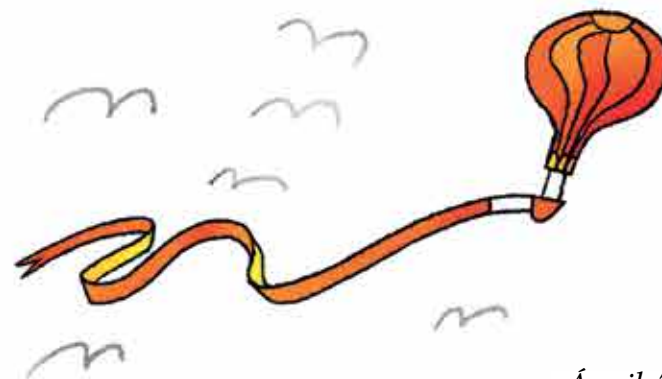
És egy napon Nünü, Habók, Lulla, Zazi torkig lettek.
„A varázló miért velünk végezteti a sok heccet?!
Csináld azt meg, csináld ezt meg, ide fuss ma, oda fuss ma,
s az emberek szidnak minket: undi, randa, csúnya, rusnya!

Ha pedig nem fogadunk szót? A varázló megbüntet!
Közben a faluban tökre nem bírnak már bennünket...
Árcsibáld csak dáridózik, ámde minden bajt miránk hoz!”
És Nünüék panaszkodtak, zúgolódtak: milyen gáz, hogy

Lullát elhajítják, Nünüet kipöccintik,
Habókot lecsapják egész a földszintig,
Zazit meg? Fú, dobnak köveket utána...
egyszóval hogy őket mindenki utálja.

Ezért aztán mind fejenként
zsebre vágta négy aranypénzt,
nem volt otthon épp a mágus,
szép idő volt, tavasz, május,
csak az eső lába lógott,
elfogta a vágy Habókot,
őt és Zazit, Lullát, Nünüt,
mit a sors eléjük letett:
hogyan kezdjenek új életet.
A másikuk, az egyikük
ilyet mondott, olyat mondott,
majd otthagyták Dimbedombot,
odahagyták a falut is, kot-kot, vau, gigágá,
faképnél hagyták a mágust, és elmentek világgá.

*Árcsibáld, ó, Árcsibáld
dúlhat-fúlhat már csupán,
nem hallja más, csak a kontyos
nénikék és bácsikák.*

